

Решение № 1230

към дело: 20187030700386

Дата на заседание: 06/06/2018 г.

Съдия: Иван Петков

Съдържание

и за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 40, ал. 1 от Закона за Д. до обществена информация /ЗДОИ/ във вр. с чл. 226 от АПК – след отмяна на постановено предходно първоинстанционно решение по делото от касационната инстанция, и дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Образувано е по жалба на Ф. „. Д. до И. ЕФН *, със седалище и адрес на управление : гр. ..., представлявана от Г. Д. Ж., чрез пълномощника - адв. Ал.Ем. К. – САК, със съдебен адрес : ... против Решение № ДИ-00-14/ 30.03.2016г. на К. на О. Б., с което е отказан Д. до обществена информация по Заявление вх. № ДИ-00-14/ 21.03.2016г. на оспорващата Ф..

Оспорващият атакува постановения изричен отказ на К. на О. Б. за предоставяне на поисканата по електронен път информация по ЗДОИ, като незаконосъобразен, постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Иска от съда да постанови решение, с което да отмени оспорения изричен отказ като незаконосъобразен и да се задължи ответника да предостави Д. до поисканата обществена информация.

Оспорващият, при новото разглеждане на делото, не изпраща представител в съдебно заседание.

Ответникът – Кметът на О. Б., при новото разглеждане на делото, чрез проц. си представител – гл. юрисконсулт Спасова, в съдебно заседание, оспорва депозираната жалба, като намира същата за неоснователна. Претендира присъждане на сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, и указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени от касационната инстанция, намира за установено следното от фактическа страна :

На 21.03.2016г. Г. Ж. – законен представител на оспорващия - Ф. „. Д. до информация“ е подала до К. на О. Б., по електронен път, Заявление за Д. до информация вх.№ ДИ-00-14, с което е поискала, на основание ЗДОИ, да й бъде предоставено копие от акта, който урежда организацията и движението на документооборота в О. Б.. На основание чл. 26, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 35, ал. 3 от ЗДОИ, е избран начин на получаване на исканата информация – по електронен път, на посочен в заявлението адрес на електронна поща /л. 9 от адм. д. № 232/ 2016г. по описа на Административен съд – Б./.

Кметът на О. Б. се е произнесъл по това заявление, с оспореното Решение № ДИ-00-14/30.03.2016г., с което е отказал Д. до поисканата информация /л. 10 от адм. д. № 232/2016г. по описа на Административен съд – Б./ Като мотиви за постановения отказ са посочени следните - че подаденото заявление не е подписано; че заявлението е общо и не е конкретизирано кой точно акт се иска; че поисканата информация е вътрешнослужебна за администрацията на органа; и че не се иска предоставяне на обществена информация по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, а копие на документ, което не попада в приложното поле на ЗДОИ.

Оспореното решение е съобщено на заявителя на 01.04.2016г., видно от известие за доставяне от същата дата, а на 15.04.2016г. /по пощата/ е подадена сезиращата съда жалба от Ф. „, Д. до информация“ срещу него /л. 2- 4, 8, 11 от делото/.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи :

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна в законоустановения срок. Разгледана по същество, след проверка на административния акт, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, жалбата е основателна по следните съображения :

Оспореният в настоящото производство изричен отказ за предоставяне на обществена информация по ЗДОИ е издаден от компетентен административен орган – “задължен субект” по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ. Актът е постановен и при спазване на административнопроизводствените правила, както и в предписаната от закона форма - съдържанието на постановения изричен отказ съответства на разпоредбата на чл. 38 от ЗДОИ.

Настоящият съдебен състав обаче намира, че оспореният отказ е постановен в противоречие с приложимите материалноправни норми, и в този смисъл е незаконосъобразен.

Неверен е изводът на административния орган, че заявлението за Д. до обществена информация следва задължително да е подписано от подателя. Действително, за да възникне задължение за субекта по чл. 3 от ЗДОИ да предостави Д. до обществена информация правото трябва да бъде надлежно упражнено по реда на чл. 24 и сл. от ЗДОИ от заявителя. Съгласно чл. 24, ал. 1 от ЗДОИ, в действащата редакция към датата на подаване на заявлението – ДВ, бр. 97/ 2015г., в сила от 12.01.2016г. Д. до обществена информация се предоставя въз основа на писмено заявление или устно запитване, а ал. 2 предвижда, че заявлението се счита за писмено и в случаите, когато е направено по електронен път на адреса на електронната поща по чл. 15, ал. 1, т. 4 или чрез платформата за Д. до обществена информация по чл. 15в. В тези случаи не се изисква подпис съгласно изискванията на Закона за електронния документ и електронния подпис. В процесния случай, заявлението е подадено именно по електронен път, което е една от възможните форми предвидени в закона, като с оглед посочената редакция на нормата, не е необходимо за това наличие дори и на притежаван електронен подпис. В този смисъл този посочен довод в оспореното решение е несъстоятелен.

Според чл. 25, ал. 1 от ЗДОИ, заявлението за предоставяне на Д. до обществена информация съдържа: 1. трите имена, съответно наименованието и седалището на

заявителя; 2. описание на исканата информация; 3. предпочитаната форма за предоставяне на Д. до исканата информация; 4. адреса за кореспонденция със заявителя. Ако в заявлението не се съдържат данните по ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 4, то се оставя без разглеждане - чл. 25, ал. 2 от ЗДОИ. Заявленията за Д. до обществена информация подлежат на задължителна регистрация по ред, определен от съответния орган /ал. 3/. Процесното заявление съдържа всички изискуеми от специалния закон – ЗДОИ изисквания за редовност, вкл. е посочена достатъчно ясно и описателно исканата информация и предпочитаната форма за предоставянето ѝ – по електронен път, на посочен ел. адрес /поща/.

Легалната дефиницията на понятието “обществена информация” е дадено в разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, съгласно която обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с общественния живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Съгласно чл. 9 от ЗДОИ обществената информация е официална и служебна, като съгласно разпоредбата на чл. 10 от ЗДОИ, официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, а съгласно чл. 11 от ЗДОИ служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и техните администрации. С оглед на така посочените легалните определения, съдът намира, че информацията, до която се иска Д. от оспорващия със Заявление вх. № ДИ-00-14/ 21.03.2016г. действително е служебна по своя характер, тъй като е създадена във връзка с дейността на служителите на О. Б.. Тук следва да се посочи, за крайно неправилно, отразеното в оспореното решение виждане на издателя на акта, че след като дадена информация е служебна, тя никога не би могла да бъде обществена, и поради това следва да остане скрита, и не подлежи на предоставяне по реда на ЗДОИ. Съгласно чл. 13, ал. 1 от ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен, като в ал. 2 са предвидени случаите при които достъпът до такава информация може да бъде ограничен : 1. информацията е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение /мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации/; 2. информацията съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи. В процесния случай настоящият състав на съда намира, че тези предпоставки за ограничаване на достъпа до исканата информация не са налице. Не са налице и предпоставките по чл. 7, ал. 1 от ЗДОИ, съгласно който не се допускат ограничения на правото на Д. до обществена информация, освен когато тя е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон. От оспорващия в настоящото производство, заявител на достъпа, е поискано предоставяне на информация по електронен път на посочен електронен адрес /поща/ – копие на акта, който урежда организацията и движението на документооборота в О. Б.. Съдът намира, че така исканата информация безспорно ще даде възможност на заявителя да си състави собствено мнение за работата на служителите на О. Б., както и доколко същите осъществяват дейността си в съответствие с действащата нормативна уредба.

Неоснователно е прието от адм. орган, издал оспореното решение и, че не било ясно кой точно акт /като наименование/ се иска от заявителя. Основателни се явяват оплакванията в тази насока на оспорващия, че при липса на публичност в О. Б. на

актовете относно регулирането на документооборота, няма как да се изисква от външни на администрацията лица, какъвто безспорно е фондацията – заявител, да знае и посочи с точно наименование актът, който желае да ѝ се предостави. Подобна тежест, както се посочи, не е възложена на заявителите, видно и от съдържанието на чл. 25, ал. 1 от ЗДОИ, където са уредени реквизитите за заявлението за Д. до информация по този закон. Недопустимо е да се предявяват от който и да е адм. орган, други изисквания за съдържанието на заявлението, освен изчерпателно посочените, още повече, и предвид наличието на нормативно установено задължение за създаването от страна на ответника на акт за регламентиране на посочения документооборот.

За пълнота на изложението следва да се има предвид, че неправилна е интерпретацията административният орган и за това, че по реда на ЗДОИ не може да се иска Д. до документи. Дали се иска конкретният материален носител на информацията или се иска описателно самата информация е ирелевантно за дължимостта ѝ, тъй като материалният носител на информацията не е нещо, което се иска заради своя материален субстрат, а заради информацията, която се съдържа в него. В този смисъл достъпът до обществената информация е равносилен и на получаване на документа, в който се съдържа тази информация. В тази насока е освен цитираната задължителна, макар и по-стара, практика от проц. представител на оспорващия – адв. К. на ВАС по подобни казуси, но и по-новата такава – напр. Решение № 5711/ 09.05.2017г. пост. по адм. д. № 1956/ 2016г. по описа на ВАС, V отд и др.

Предвид всичко горепосочено, настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е основателна и доказана, и като такава следва да бъде уважена, а оспореният отказ отменен, като на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, доколкото естеството на акта не позволява решаване на въпроса по същество от съда, преписката следва да бъде върната на задължения субект за произнасяне по подаденото до него заявление, в съответствие с мотивите на настоящото съдебно решение.

По разноските. От оспорващия не е направено искане за присъждане на такива, поради което и съдът не се произнася служебно по този въпрос.

Воден от гореизложените съображения, на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, пр. 2 от АПК Административен съд – Б.

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № ДИ-00-14/ 30.03.2016г. на К. на О. Б., с което е отказан Д. до обществена информация по Заявление вх. № ДИ-00-14/ 21.03.2016г. подадено от ...ЕФН* със седалище и адрес на управление : ..., представлявана от Г. Д. Ж.

ВРЪЩА преписката на К. на О. Б. за ново произнасяне по Заявление вх. № ДИ-00-14/ 21.03.2016г. подадено от ... ЕФН *, със седалище и адрес на управление : ..., представлявана от Г. Д. Ж., в 14- дневен срок от получаване на преписката, при съблюдаване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото съдебно решение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ : /п/ Иван Петков

Вярно с оригинала!

Г.Б.